

Daniëlle Bakhuis

ZES SECONDEN

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

'O, en trouwens. Als je het echt wilt weten,
hij ging die kant op.'

'Wie?'

'Het witte konijn.'

Uit: *Alice in Wonderland*

De Afrekening is gebaseerd op een echt bestaand spelletje.
De rest van het verhaal is fictie.

‘Blijf nou eens stilliggen. Als je stilligt, gebeurt er niets.’

Jacky duwt haar knieën extra hard op mijn bovenarmen. Ik lig diagonaal op haar tweepersoonsbed, mijn voeten bungenen boven de vloer en mijn nek balanceert ongemakkelijk op de harde rand van een afwasteiltje. Ze zit wijdbeens boven op me en trekt een blikje Red Bull open. Er stijgt een zure lucht op die me misselijk maakt.

‘Mmm, zo lekker.’ Jacky houdt het blikje onder haar neus en snuift diep. ‘Han, maak jij het filmpje?’

Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat Hanna haar iPhone omhooghoudt. Het lichtje van de flitser brandt fel. Ik draai mijn hoofd weg. De rand van het afwasteiltje snijdt in mijn nek.

‘Geen filmpje. Alsjeblieft?’

Meteen voel ik hoe Olivia mijn hoofd aan beide kanten beetpakt en me een kwartslag draait. Haar nagels drukken net iets te hard in de dunne huid boven mijn oor.

‘Au!’

‘Sorry.’ Olivia buigt zich over me heen. Het einde van haar paardenstaart kriebelt als een kwastje over mijn gezicht. ‘Even lachen naar de camera, Jasmijn.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en kijk zo boos mogelijk de camera in. Ik weet dat het geen zin heeft, maar dit is het laatste restje verzet dat ik nog kan tonen.

‘Mond open.’ Jacky legt haar hand om mijn mond en trekt mijn wangen naar elkaar toe alsof ik een kleuter ben. ‘En mond open blijven houden. Als je het niet redt, gieten we je de volgende zes seconden onder met azijn.’

Ik grom en laat mijn onderkaak een klein stukje zakken. Sinds het vorige zomer misging met trechtertequila heb ik een hekel aan dit soort spelletjes. Ik zie ons nog zitten rond het kampvuur terwijl een of andere Duitser rondging met een trechter en een fles tequila. Jacky had al gehad (en had geen druppel gemorst), Olivia was ook al geweest (en had maar een beetje hoeven te hoesten) en toen was ik aan de beurt. Toen ik mijn hoofd achterover liet zakken en het uiteinde van de trechter een centimeter of tien boven mijn mond zag zweven, voelde ik al dat het mis zou gaan. ‘Ja?’ riep de Duitser en hij hield zonder mijn antwoord af te wachten de fles verticaal. Als een tsunami kwam de tequila uit de trechter. Het zat overal: in mijn neus, in mijn ogen, het maakte een badje in de schelp van mijn oor. Ik heb nog dagen rondgelopen met rode ogen en een wrange alcoholgeur in mijn neus.

‘Zes seconden!’ gilt Jacky. ‘De zes seconden gaan bijna in! Han, tel jij?’ Ze knijpt in het blikje. Er klotsen een paar druppels op mijn voorhoofd.

‘Ben je er klaar voor?’ Hanna kijkt me aan en steekt één vinger in de lucht. ‘Eén...’

Ik haal diep adem en knijp mijn ogen dicht. In een dun straaltje bereikt de Red Bull mijn lippen. Ik maak een tuitje van mijn mond om het drankje zonder morsen op te vangen. Ik voel hoe de belletjes koolzuur kapot springen onder mijn neus.

‘Twee! Drie...’

‘Ja, daag. Zo kan ik het ook.’ Olivia knijpt hard in mijn neus en in een reflex hap ik naar adem. Een grote golf Red Bull kolkte over mijn gezicht. En nog een. Ik wil hoesten, maar het bijtende, zure spul blijft in mijn mond stromen.

‘Mond verder open!’

‘Doe je mond nou verder open!’

‘Vier... Vijf.’

Zo voelt het als je verdrinkt, schiet er door me heen. Ik probeer mijn hoofd te bewegen, maar Olivia geeft geen centimeter mee.

‘Zes!’

De Red Bull-stroom houdt op en meteen voel ik de druk op mijn bovenarmen en mijn hoofd verzwakken. Hoestend kom ik overeind, de tranen lopen over mijn wangen.

‘De volgende keer moet je wel wat beter je best doen, hoor!’ Jacky zet het blikje aan haar mond en drinkt de laatste paar slokken op. Ze pakt een pakje papieren zakdoekjes van haar nachtkastje en gooit het naar me toe. ‘Kijk dan hoeveel je geknoeid hebt. Jij slaapt maar aan die kant vannacht.’

Ik hoest nog een paar keer om ruimte in mijn keel te maken.

‘Gaat het?’ hoor ik Olivia zeggen.

Met harde, snelle bewegingen maak ik mijn wangen droog. ‘Prima.’ Ik maak mijn haren los die ik als een eenhoorn hoog op mijn voorhoofd in een knot had gebonden. Kreunend ruik ik aan mijn haar. Ik trek een krul tussen mijn duim en wijsvinger recht en druk hem in Jacky’s gezicht. ‘Ruik dan! Zo word ik toch nooit toegelaten straks.’

Jacky trekt haar neus op en buigt over me heen om het afwasteiltje te pakken. ‘Ruik je niets van. Echt niet.’

Hanna ploft naast me neer op het bed. Met haar duim zoekt ze het filmpje op dat ze zojuist heeft gemaakt. ‘Ik heb ’m al in de appgroep gezet.’ Ze geeft mij een duwtje in mijn zij. ‘Ik mail ’m jou straks wel door. Kijk dan hoe schattig je erbij ligt!’

Op het filmpje zie ik een meisje met stijf dichtgeknepen ogen liggen. Ze spartelt en schudt met haar hoofd als een klein kind, terwijl ze wordt vastgehouden door twee donkerharige meisjes. Ik zie haar wild briesen als Jacky het blikje meer rechtop houdt. In plaats van een dun straaltje kolkt de Red Bull nu uit het blikje. Het klotst over haar mond, maar het ziet er nog steeds niet uit alsof ze verdrinkt. Alsof dat ook kan in die paar seconden. ‘Zes!’ hoor ik Hanna op het filmpje zeggen en meteen daarna stoppen de beelden.

Jezelf terugzien op beeld is één ding. Jezelf terugzien en

tot de conclusie komen dat je jezelf hopeloos aanstelt, is een tweede.

Ik kijk Hanna aan. ‘Niet doorwhatsappen naar iedereen, alsjeblieft.’

Dat is het probleem als je zelf nog een telefoon hebt waar Snake het meest spannende op is: ik heb geen idee in welke WhatsAppgroepen mijn filmpjes allemaal verschijnen. Behoorlijk gênant als de hele school allang heeft gezien hoe je zes seconden lang een baby nadoet – inclusief duim in de mond en onverstaanbaar gebrabbel – en je zelf geen flauw benul hebt hóé belachelijk je eruitziet.

Jacky klikt een lijst in Spotify aan en Jay-Z gaat meteen verder waar hij een paar seconden geleden was opgehouden. Ze beweegt haar hoofd op de beat en draait traag halve rondjes met haar heupen. ‘Dat betekent dat jij weer een opdracht mag verzinnen, Jasmijn.’ Op de maat van de muziek komt ze mijn kant op. Alsof ze een sexy figurante in de clip is, legt ze een vinger onder mijn kin. ‘Als je tenminste iets weet. We kunnen er nog makkelijk honderd doen.’

Dat is het briljante aan een zes-seconden-opdracht: er is altijd tijd voor. Het verzinnen van een opdracht duurt nog het langst: bedenk maar eens iets dat er toe doet in zes seconden.

Het begon allemaal met de geruchten over het Feest. Het Feest is zo geheim dat de locatie pas een paar uur van tevoren bekend wordt gemaakt. Dj’s zouden er anoniem hun nieuwste muziek testen, en de drank en drugs zijn er gratis. Niet voor niets is het Feest naast geheim ook exclusief: niet iedereen krijgt zomaar een Uitnodiging. Het hoogtepunt van het Feest is de Afrekening. Volgens de verhalen hierover melden zich om middernacht tien vrijwilligers. Deze gaan in een vierkant staan en gooien om de beurt net zo lang geld op de grond tot één persoon voor het geld gaat. Soms ligt er vijftig euro in de pot, soms wel meer dan duizend. Iedereen mag op elk moment voor het geld gaan. Doet iemand dat, dan heeft hij precies zes seconden om zoveel mogelijk geld op te rapen, terwijl

hij door de rest van de groep in elkaar wordt getrapt. Schreeuwen, huilen of smeken te stoppen heeft vanaf de eerste tot de laatste seconde geen zin. Na zes seconden is de Afrekening voorbij, wordt het overgebleven geld onder de overige negen mensen verdeeld en zet de dj weer een lekker nummertje op.

Nog meer dan het in-elkaar-trap-gedeelte fascineerde ons het zes-seconden-gedeelte. Het was in ieder geval beter dan dat afgezaagde YOLO dat iedereen als levensmotto had gekozen. En dus verzonnen we voor elkaar mini-*dare*-opdrachten die precies zes seconden duurden. De ongeschreven regel werd al snel dat het weigeren van een opdracht verboden was. Want wat waren nou zes seconden van je leven? Als je iets nog niet eens zes seconden durfde, was je echt een enorme loser. En dus verzonnen we dat Jacky met rode lippenstift SLET op haar voorhoofd moest schrijven en daarmee zes seconden lang door de schoolgang moest lopen. Moest ik zes seconden geblinddoekt en op blote voeten over een hondenuitlaatveldje lopen (ik trapte niet in een verse hondendrol, maar wel op een harde, uitgedroogde keutel die er waarschijnlijk al dagen lag). Gilde Olivia zes seconden alsof ze levend gevild werd in een doodstille klas tijdens de proefwerkweek (meneer Poel dacht dat ze gek was geworden) en moest Hanna zes seconden lang kikkersprongen maken in een bus. Tot nu toe staat de teller van geweigerde opdrachten nog steeds op nul, al heb ik dagen met een gevoelloze tong rondgelopen toen Olivia me vorige week in de grote pauze de opdracht gaf om zes seconden lang op een jalapeño-peper te kauwen.

‘En ladies...’ Jacky springt op het bed en houdt een waaier van papiergeld voor haar gezicht. Met haar donkerblauwe ogen kijkt ze ons een voor een aan. Dan begint ze overdreven met het geld te wapperen. ‘Jullie zakgeld voor deze week.’ Ze drukt me een paar briefjes in de hand. Ik zie meteen dat er ook een briefje van honderd bij zit en onderdruk de neiging het tegen het licht te houden om te kijken of het wel echt is.

Ik heb nog nooit een briefje van honderd in mijn handen gehad. Ik pak het tussen duim en wijsvinger bij het puntje en wrijf alsof het laagje inkt elk moment kan oplossen.

Hanna kijkt bijna net zo verwonderd als ik naar het geld. Sinds ze parttime bijklust als model heeft ze meer geld op haar lopende rekening staan dan ik op mijn spaarrekening. Maar daar loopt ze niet mee te koop, en dat vind ik juist zo tof aan haar.

In mijn hoofd tel ik de bedragen bij elkaar op. Zelfs voor een wiskundekneus als ik is drie keer tweehonderdvijftig euro makkelijk uit te rekenen.

‘Krijg jij echt zo veel geld?’ Ik ben blij dat ik eerder verbaasd klink dan jaloers. Ik heb Jacky weleens gevraagd hoe rijk haar stiefvader is, maar volgens haar weet hij het zelf niet eens. ‘Iets met een paar nullen,’ zou hij ooit hebben gezegd.

Jacky haalt haar schouders op. ‘Ik heb er weken mijn kleeden zakgeld voor opgespaard. En er zit ook nog verjaardagsgeld bij. Het is niet gezegd dat we alles opmaken, toch?’

Het zenuwachtige gevoel in mijn buik laait weer op. De hele dag, de hele week al, loop ik rond met een nerveus gevoel dat ik nooit eerder heb gehad. Eigenlijk is het gevoel niet weg geweest sinds Jacky afgelopen dinsdag buiten adem bij Olivia kwam binnenvallen. Dinsdagavond is onze vaste serieavond bij Olivia thuis. We kijken dan *Pretty Little Liars* of *Vampire Diaries*, maar die avond hebben we de tv niet eens aangehad. Met verwaaid haar had Jacky in de deuropening van Olivia’s slaapkamer gestaan.

‘Het is me gewoon gelukt!’

Ze heeft verkering met Nick, was er door me heen geschoten. En in diezelfde seconde: Shit. Wedden dat ze verkering heeft met Nick?

‘Wat?’ hadden we alle drie tegelijkertijd geroepen.

‘We...’ Jacky had een pauze ingelast die uren leek te duren. ‘...hebben toegang tot het Feest.’

Een ijskoude rilling was langs mijn ruggengraat omhoog

gekropen. Op de gastenlijst komen voor het Feest is moeilijker dan geblinddoekt je rijexamen halen. Het verhaal gaat dat ze je van tevoren screenen, al heeft niemand een idee wie die 'ze' zijn en hoe dat screenen in zijn werk gaat. Hadden ze me de afgelopen weken in de gaten gehouden? Was ik al die tijd zonder dat ik het doorhad bekeken en afgeluisterd? Ik had me betrappt en trots tegelijkertijd gevoeld. Ik was gewogen en niet te licht bevonden. We waren getest en geslaagd. En nu hadden we zomaar opeens een Uitnodiging.

Olivia was Jacky meteen om de nek gevlogen. 'Dat méééén je!' had ze gegild. 'Hoe dan?'

Jacky had er niet veel meer over willen zeggen. Over kúnnen zeggen. De geheimhouding van het Feest is zo sterk als de zwakste schakel en dus mocht Jacky niet vertellen van wie zij haar informatie had. Wij moesten op onze beurt weer zwijgen over het feit dat wij de informatie van Jacky hadden. Regel 1: zwijg als het graf over het Feest.

'Jullie weten wat dat betekent, hè?' Jacky had me vol verwachting aangekeken.

Ik wist heel goed wat dat betekende. Toegang tot het Feest betekende ook meedoen met de Afrekening. Al die tijd had ik 'ja, natuurlijk' en 'lijkt me lachen!' gezegd als Jacky over de Afrekening begon. Voor Jacky stond het boven aan haar *bucket list*, nog boven parachutespringen, racen in een Porsche en trouwen in een Chanel-jurk. De kans dat we ooit toegang tot het Feest zouden krijgen, was zo klein dat ik makkelijk beloftes kon doen. Het was als 'ja, natuurlijk' zeggen tegen het afstaan van mijn eerste kind.

Om samenzweringen tijdens de Afrekening te voorkomen, moet iedereen er tijdens het Feest hetzelfde uitzien. Dat is ook de reden dat we vanavond alle vier in het zwart gekleed zijn. Feestkleden. Alle vier dragen we een zwarte capuchontrui zonder rits, knopen, insteekzakken, geborduurd merkje of wat voor versiering dan ook. Daaronder dragen we allemaal een zwarte skinny jeans met een blinde rits. Ik heb die van mij

van mijn zus geleend. Floor vermoordt me als ze erachter komt dat ik in haar kledingkast heb gezeten, dat ik alleen al op haar kamer ben geweest, maar ik kon niet anders. Mijn banksaldo staat al weken in de min en bij mijn moeder hoef ik ook niet aan te kloppen. Gelukkig waren de schoenen voor vanavond geen probleem voor me: zwarte All Stars met witte veters. Mijn oude, vertrapte All Stars, met zolen zo dun als een papiertje. We mogen geen parfum dragen en geen sieraden om. Onze nagels moeten ongelakt en kort zijn en als we besluiten mee te doen met de Afrekening, moeten we zwarte leren handschoenen dragen. Op het Feest zelf krijgen we allemaal hetzelfde masker uitgereikt.

Jacky ploft naast me neer. ‘Ben je er al een beetje klaar voor?’ Ze maakt een paar boksbewegingen in de lucht. ‘*Float like a butterfly. Sting like a bee.*’

‘Zit jij nu Mohammed Ali te quoten?’ Olivia lacht een hoog lachje. ‘Ik dacht dat jij meer een Jackie Chan-fan was.’

Jacky rolt met haar ogen. ‘Heel grappig. En dan de hele tijd “oeeeeeeeeeaaa!” roepen zeker. Nee, dán blijf ik lekker anoniem.’ Ze draait zich naar mij om. ‘Heb je al een tactiek?’

‘Een tactiek?’ Ik probeer arrogant te klinken, alsof het helemaal niet nodig is om überhaupt een tactiek te hebben.

‘Ja, hoe dacht je anders in die zes seconden iemand te raken? Met je platte hand? Dan kun je net zo goed niet meedoen.’

‘Als dat zou kunnen.’

Ik bijt meteen op mijn tong. Ik zie hoe Jacky een blik met Olivia wisselt. Daar gaan we weer, zie ik ze denken.

‘Je hoeft niet mee te doen.’ Olivia houdt een watje tegen de bovenkant van een flesje nagellakremover en houdt het flesje op de kop. ‘Nee echt, serieus, als je er zo veel moeite mee hebt, moet je het gewoon niet doen.’

‘Niet naar haar luisteren,’ zegt Jacky. ‘Olijffe daar kan nog geen mascara opendraaien, dus daar heb ik niets aan.’ Ze slaat haar arm om me heen en knikt naar Hanna. ‘En Doutzen hier

is al helemaal zo'n saaie doos met d'r modellengedoe.'

'Trut,' zegt Hanna, maar ze lacht erbij. Tegen haar zeuren Jacky en Olivia niet. Haar laten ze met rust. Van haar vinden ze het zelfs logisch dat ze niet meedoet met de Afrekening. Hanna heeft volgende week een test-shoot voor een belangrijke klus in Parijs en ze kan zich geen blauwe plekken veroorloven. Het was volgens mij voor het eerst dat Hanna oprecht blij was dat ze haar 'modellengedoe' als smoes kon gebruiken.

'Tsss. Nog geen mascara opendraaien,' praat Olivia Jacky na. Ze schudt hard met het flesje nagellakremover. 'We zullen nog weleens zien wie er straks de beste trappen uitdeelt.'

'Is goed,' zegt Jacky en ze rolt met haar ogen. 'Ik zal letten op de meest stijve hark die er rondloopt.'

Ze draait zich weer om naar mij. Ze hoeft niets te zeggen en ik zeg niets terug. Ik ken al Jacky's argumenten. Ik weet dat zes seconden niets voorstellen, dat er in die zes seconden niets kan gebeuren en dat dit mijn enige kans is om zes seconden iets fouts te doen zonder dat iemand dat ooit te weten komt. Ik weet dat ik – Jacky's woorden – moet kappen me te gedragen als een dooie en moet beginnen met léven, Jas, met lééééven!

'Zes seconden!' Jacky houdt zes vingers in de lucht. Haar stem zakt. 'Je wilt toch weten hoe het is om iemand te sláán?'

Ik kijk Jacky aan. Ik zie gretigheid en duizend kilometer afstand.

'Wat zijn nou zes seconden?' Olivia schudt haar haren naar achteren. Ze heeft van dat haar dat altijd glanst en altijd goed zit, zelfs op dagen dat het stormt of regent. Alleen qua haar konden we al niet meer van elkaar verschillen, helemaal nu dat van mij stinkt naar Red Bull. 'Zes seconden is echt niets.'

En opeens weet ik het. Ik heb nog wat van Olivia tegoed. Tijd om af te rekenen.

Ik lach naar haar met een lach die nauwelijks mijn hart verwarmt. 'Precies, Olivia. En daarom mag jij nu zes seconden douchen met je kleren aan.'